

Grado en Periodismo / Grau en Periodisme

TRABAJO FINAL DE GRADO / TREBALL FINAL DE GRAU

Vilafamés a través dels ulls del MACVAC

Autors del treball:

Alejandro Olivares Sanz / Alex Falomir Salvador

Tutor del treball:

Abel Campos Micó

Modalitat de treball:

Línia C1. Reportatge audiovisual

Curs:

2020 - 2021

ÍNDEX

1.Introducció.....	pàgina 3
2.Fase de preproducció	pàgina 5
3.Fase de producció	pàgina 7
4.Fase de postproducció	pàgina 10
5.Fase d'emissió	pàgina 13
6.Valoració final	pàgina 13
7.Referències	pàgina 15
8. Resum executiu	pàgina 17
9. Annexos	pàgina 21

1. INTRODUCCIÓ

La localitat de Vilafamés, ubicada a la comarca de la Plana Alta de la província de Castelló, s'ha erigit com un destí turístic preferent per a la multitud de persones que recorren el País Valencià. El producte que els visitants observen i que la localitat vol vendre s'ha creat partint del casc antic del nucli, característic tant pel seu singular color de pedra roja arenisca com pels monuments culturals i patrimonials que conté. En tot cas, un producte turístic que s'ha anat formant al llarg dels anys i que ha arribat al seu zenit amb la inclusió, al 2015, de Vilafamés en la xarxa de promoció turística "Pobles Més Bonics d'Espanya", una xarxa que aglutina les poblacions amb més atributs turístics per promocionar-los i atraure més visitants i que, al seu torn, forma part de la "Federación de los Pueblos Más Bonitos de la Tierra". Aquesta és una condició decisiva que ha marcat els darrers anys de la localitat, generant un vessant de turisme de massificacions i una economia local que s'avesa cap al sector serveis. Per exemple, els allotjaments rurals han proliferat tenint certes garanties d'èxit en el projecte; o els bars i restaurants arriben a duplicar i triplicar els seus serveis per donar cabuda a la massiva afluència de visitants. El complement "massiu" també fa referència al col·lapse d'aparcaments públics a causa del parc automobilístic que acudeix a Vilafamés, i que provoca crispació entre el veïnat i trau sobre la taula el debat de quin tipus de turisme ha d'atraure Vilafamés.

Així doncs, Vilafamés funciona com un imant de turisme, com pot passar també en Peníscola, Morella o Culla, les altres 3 localitats castellonenques que formen part de la xarxa "Pobles Més Bonics d'Espanya". Ser un imant, en tot cas, no s'ha construït en uns dies. Ni tampoc en pocs anys. Tindre la consideració pública de ser una localitat d'interés turístic i cultural és l'última pedra d'una piràmide que es va començar a construir fa quasi 50 anys. Vilafamés ara viu en la cresta d'una onada (deixant de banda problemes, virtuts i oportunitats) que va nèixer a finals dels anys 60, amb la creació del Museu Popular d'Art Contemporani de Vilafamés, ara anomenat Museu d'Art Contemporani Vicent Aguilera Cerni en honor al seu creador.

Aguilera Cerni fou un membre destacat dels cercles culturals espanyols de la segona meitat del segle XX, a més de ser considerat una de les grans figures de la crítica artística espanyola i internacional. Entre molts càrrecs i títols honorífics

com formar part del Consell Valencià de Cultura o el Premi de la Crítica Internacional en la Biennal de Venècia, Aguilera va ser el principal promotor d'un dels primers museus espanyols dedicats a l'art contemporani. El procés de creació del Museu i la consolidació del projecte cultural va comportar una època de desenvolupament crucial per a la localitat castellonenca, dedicada fonamentalment a l'agricultura i alguna poca gent al sector secundari de l'eix Alcora-Sant Joan de Moró.

La creació del Museu va repercutir directament en l'arribada d'un cercle d'artistes cap a Vilafamés que van comprar cases i terrenys per edificar. Cases que estaven en ruïnes i inhabitades, es van recuperar tenint en compte els atributs patrimonials que ara fan únic el casc antic de Vilafamés. Es va formar una colònia d'artistes (tot i que també van arribar polítics, literats, advocats, restauradors...) que, en primer lloc, van donar poder adquisitiu a la gent del poble amb la compra de cases que no gastaven. En segon lloc, van impulsar a moltes famílies d'obrers, fusters, ferrers i altres gremis amb la construcció i recuperació de les cases; i, per últim, que "Vilafamés sale en la prensa y su nombre es conocido más que regionalmente gracias al Museo. Este conocimiento del pueblo crea una corriente turística cifrada en 30 mil personas en los años 70" (Martínez, s.f.).

Per a Vilafamés, segons explica Blasco Carrascosa (1995):

"La fundación del Museo ha significado un impulso fulminante para su promoción en todos los órdenes, tanto desde el punto de vista de su notoriedad como desde el salvamento de la zona antigua que estaba casi toda ella en trance de ruina, sin olvidar la formación de una nutrida colonia, de personalidades artísticas y otras ramas culturales, nacionales e Internacionales o la restauración de numerosos edificios".

Per tant, que Vilafamés siga un destí turístic consolidat és degut a la creació del Museu d'Art Contemporani per Vicent Aguilera Cerni. Per entendre què és Vilafamés ara cal fer una retrospectiva per a saber com s'ha format (com també es va reconstruir el casc antic de Vilafamés) el turisme massiu de Vilafamés.

2. FASE DE PREPRODUCCIÓ

Aquesta fase va ser la més complicada per a nosaltres pel volum d'informació que teníem al nostre abast i per la profunditat i alternativa d'enfocaments que podíem utilitzar. Per tant, el primer pas que vam donar va ser intentar extraure tota la informació pertinent al tema que tractàvem i documentar-nos degudament, per després saber com encarar l'enfocament del reportatge, quines preguntes fer a les fonts d'informació i quines fonts d'informació triar. Mentre que avançàvem en la documentació, el pla de rodatge vam intentar dissenyar-lo per aprofitar millor tant el nostre temps com el temps de les reserves del LABCOM. Així doncs, vam concentrar en jornades consecutives tot el treball, intentant aglutinar en 2 o 3 dies tant les entrevistes, com la gravació dels plànols recurs o la consulta d'informacions per la realització del guió.

La primera jornada que vam realitzar va ser per a la setmana festiva a la Universitat Jaume I corresponent a les festes de la Magdalena. Aquella setmana, del 5 al 15 març, vam aglutinar les entrevistes a Manolo Marzá, primer treballador del Museu d'Art Contemporani, i a Vicent Benet, alcalde de Vilafamés entre el 1962 i el 1976.

La segona jornada de treball va ser el cap de setmana del 18 al 22 de març, quan, en un primer moment, havíem de realitzar les entrevistes de Rosalia Torrent, directora del MACVAC; José Pons, alcalde de Vilafamés 2011-2015 i diputat de Turisme d'Interior de la Província de Castelló 2011-2015; i d'Abel Ibáñez, alcalde actual de Vilafamés. Però vam canviar un poc la planificació a causa de la impossibilitat d'Abel Ibáñez de fer-ho eixe cap de setmana, i vam aconseguir col·locar l'entrevista a Xavier Allepuz, historiador de Vilafamés, per al dia d'Abel Ibáñez. Aquesta planificació va culminar amb l'entrevista d'Abel a la setmana de Pasqua, tenint tota la setmana de vacances de reserva per a gravar plànols recurs i obtindre tota la informació necessària per a l'escriptura del guió.

Cal tindre en compte que en la preproducció vam haver de posar-nos en contacte amb l'SGAE, per preguntar sobre usos i drets d'imatge de les cançons que teníem pensades utilitzar. Des de l'organització ens van avisar que, per a fins acadèmics, podíem utilitzar-les. En consonància a aquest pas, també vam establir relacions amb el MACVAC per a poder gravar l'interior del Museu i les

seues obres d'art. Ens van donar accés, a excepció d'algunes de les quals no tenien els drets d'imatge i de difusió. Per tant, el dia que vam entrevistar a Rosalia també vam gravar l'interior del museu. Seguint en la mateixa línia comunicativa, vam parlar diverses vegades amb el Centre Internacional de Documentació Artística del MACVAC, on tenen arxius, estudis, fotografies i estadístiques de la història del Museu, un lloc on hem acudit un total de 7 vegades a la recerca d'informació.

Una qüestió que vam rectificar del pla de preproducció inicial va ser la hipotètica incorporació al reportatge d'Amparo Domínguez, filla d'un pintor que va tindre molta rellevància en Vilafamés. Tot i que vam establir contacte, la seua delicada situació de salut i la poca rellevància del que ens contava en un primer contacte sense càmeres va ser prou per a decidir no involucrar-la en el reportatge. De fet, a ella la vam entendre com un testimoni de l'època, ja que molts dels pintors i persones que van anar a Vilafamés a viure ja han mort. La parella d'artistes Miranda d'Amico i Agustín de Celis segueixen mantenint la casa a Vilafamés i tornen a aquesta residència de tant en tant. Vam intentar posar-nos en contacte directament amb ells però no vam trobar la manera, tot i que indirectament per un contacte si ho vam aconseguir. El fet que viuen a Madrid, i que la situació sanitària no els convencia, va fer caure l'opció d'introduir-los en el treball.

Pel que fa a les relacions amb l'Ajuntament de Vilafamés, ens van posar totes les facilitats per a 3 qüestions: la primera, que l'alcalde va acceptar formar part del reportatge; la segona, extraure tota la informació dels registres de l'Oficina de Turisme de Vilafamés per saber i comprovar quanta gent, com a mínim, visita la localitat; i la tercera, deixar-nos publicar material propi com els Plans Generals d'Ordenació Urbana, o deixar-nos estudiar els registres d'obres dels anys 70 i 80 per comprovar quanta gent va realitzar obres de gran importància al casc antic de Vilafamés.

3. FASE DE PRODUCCIÓ

Un cop vam tindre totes les entrevistes pactades, permisos obtinguts i dates tancades, la fase de producció es va allargar aproximadament un mes i mig. Les dates anteriorment citades les vam respectar per a gravar, però també les vam utilitzar per a redactar el guió, netejar tot el volum d'informacions i preparar un guió tècnic per a saber què volíem com a recurs visual per a cada part del literari.

Així doncs, com s'ha esmentat a pinzellades anteriorment, la nostra idea de reportatge és senzilla i parteix de l'eix causa-conseqüència. La transcendència social i econòmica de Vilafamés és conseqüència directa de l'arribada d'Aguilera Cerni a Vilafamés, en primera instància, i de la creació i consolidació del Museu, que va repercutir en la compra-venda de cases ruïnoses i la reconstrucció de tot un casc antic, afamat en l'actualitat. A partir d'aquesta idea, hem volgut tractar des de l'actualitat, des de les conseqüències patents avui en dia. De l'avui, passem a l'ahir, amb tot el procés de creació del Museu, en una retrospectiva on es parla de com es va produir la reconstrucció del casc antic. Una vegada hem vist d'on venim, tornem a l'avui per a tractar les virtuts turístiques de Vilafamés i les conseqüències que desencadenen les massificacions de gent. En essència, el progressiu augment, any rere any, de gent que visita Vilafamés ha repercutit en la creació de cases rurals instal·lades en el nucli antic de Vilafamés. El mateix nucli queda majoritàriament deshabitat, ja que la gent local prefereix viure a la part baixa més accessible, i per què les cases en molts casos ja no són dels residents locals, sinó que s'han anat venent sense que hi haja una població fixa. Com que no hi ha població, tampoc hi ha serveis. Ni restaurants, ni bars, ni fruïteries, ni cap classe de servei bàsic. Només allotjaments, i l'Ajuntament.

Aquest enfocament no és estrictament el que nosaltres li hem donat al reportatge, per culpa de les limitacions temporals del producte periodístic final. La profunditat del tema obliga a fer un exercici periodístic més crític. El que hem aconseguit és tractar l'arrel de tot aquest fenomen i fer que la tija pugui créixer, però a l'arribar les branques, hi ha tantes i tan espesses, que ens hem adonat dels pocs minuts que tenim per fer un reportatge. Així doncs, vam pensar que un eix del qual partir és la massificació i el model de turisme que vol Vilafamés.

En consonància a aquesta voluntat naix la idea d'entrevistar a l'alcalde actual i al que estava en el càrrec anteriorment. Tot i que Abel ha sigut alcalde en els anys del *boom* turístic, José Pons va formar part de les administracions que van organitzar fires, jornades i altres idees per atraure població. És a dir, els dos han estat al capdavant de l'estratègia turística de Vilafamés i han perfilat que volien per al poble, saben de les seues virtuts i, el més important, coneixen les seues mancances. Ells dos apareixen en el tram final, un cop hem conegut l'evolució de Vilafamés a partir de la influència del Museu.

El tractament actual de Vilafamés no pot entendre's sense el Museu. No es pot obviar que aquesta institució és un imant de gent que acudeix a Vilafamés, o si no l'atrau, es queda sorpresa de poder visitar un element de tan grans magnituds en un poble. D'aquesta manera, vam decidir parlar amb la directora actual del Museu, Rosalia Torrent, per conèixer el nexa existent entre Vilafamés i MACVAC, i veure si les relacions funcionen encara. En efecte, la visió de Rosalia ens va donar un punt de vista diferent: el Museu vol seguir sent fidel als principis fundacionals, i encara treballa la seua difusió més enllà de les parets del Museu. És un element capaç de portar el nom de Vilafamés allà per on vaja, i funciona com a publicitat per als interessos econòmics del poble.

L'àmbit temporal del nostre treball ocupa quasi 50 anys i, per sort, comptem amb dos testimonis d'aquell moment que van viure el procés molt intensament. Vicent Benet, de 96 anys, encara és capaç de mantindre una conversa fluida i interessant per explicar el que recorda; i Manolo Marzà, que va ser agutzil de la localitat i el primer treballador del MACVAC, és una font d'informació inesgotable treballada a partir de vivències i experiències durant molts anys. Marzà va estar en contacte amb tots els artistes diàriament, i fins i tot va exercir funcions d'agent immobiliari amb la compra-venda de cases dels anys 70. La seua enorme quantitat de documents físics ens ha servit com un recurs on acudir quan no teníem clares algunes informacions, un lloc on cercar quan perdíem el focus del treball. Marzà, per les vivències i anècdotes que recorda, i per haver viscut tot el procés de formació del Museu i de la colònia d'artistes, és una font d'informació inesgotable. Va estar involucrat en la vida d'un gran nombre d'artistes, i sobretot, en la d'Aguilera Cerni.

Per últim, comptar amb el testimoni de Xavier Allepuz ens permet vehicular, a partir d'ell, gran part del reportatge. La seua veu serveix com a font autoritzada que fins i tot fa sorgir temes i enfocaments que es tracten després. La seua autoritat com a historiador aporta versemblança, i permet construir el discurs de la història amb el seu discurs narratiu propi.

Per arredonar la fase de producció, també vam estar treballant sobre una mena de guió tècnic on mesuràvem que volíem aportar com a recursos visuals. Fer aquest pas ens va costar un temps, però en el moment que ho vam fer tot el procés va avançar ràpidament. Per exemple, vam decidir escanejar els Plans Generals d'Ordenació Urbana (que després no vam poder utilitzar per a la mala qualitat del paper on estava mecanografiat), alguns retalls de premsa de l'època que il·lustraren l'expansió cultural vilafamesina o plantejar-nos fer un abans/després de carrers i punts de Vilafamés per exemplificar l'evolució de la morfologia del centre històric. Un altre punt que vam realitzar va ser passar a net totes les entrevistes, ben minutades i separades per talls. Ens va ser de gran ajuda per poder ordenar totes les peces del puzzle i tindre la capacitat d'anar edificant talls de veu sobre talls de veu sense que la història mancara de sentit i d'un enfocament adequat.

4. FASE DE POSTPRODUCCIÓ

Un cop vam tindre preparat tot el material gravat i ben estructurat en el guió, la postproducció va durar aproximadament una setmana i mitja. Per a l'inici del reportatge, vam decidir utilitzar la cançó *Lemon's Tree* del grup Fool's Garden. És una cançó de ritme molt marcat, sense estridències i efectes musicals i que facilitava el muntatge que teníem pensat d'anar a plànol per estrofa de cançó. Però havia de ser una cançó ni massa ràpida per a donar sensació de vertigen, ni massa lenta per avorrir a l'espectador i perdre el ritme. Vam creure adequada la cançó esmentada anteriorment, i la fem servir per a encapçalar el reportatge. Per sobre, plantegem l'escenari del reportatge amb tres off consecutius, narrats per nosaltres mateixa. Vam pensar que les fonts introduïren i plantejaren l'escena, però hi havia massa discordances entre elles.

El treball previ en la fase de producció de minutar totes les entrevistes ens ha servit per a estalviar-nos molt de temps a l'hora de tallar els talls de veu. Anàvem directament al segon que havíem decidit tallar, i després mesuràvem si feia falta utilitzar recursos o una segona càmera per donar lleugeresa a fragments llargs. En tot cas, tots els vídeos utilitzats intenten tindre una coherència al seu darrere que no faça dissociar la veu del narrador o de l'entrevistat amb els recursos visuals. Per exemple, a la capçalera utilitzem clips que contextualitzen la posició geogràfica del poble (un del pic Penyagolosa o un "paneo" que agafa tot el poble de Vilafamés des de lluny); o vídeos on es veu gent passejant i visitant Vilafamés mentre l'off està parlant del turisme. Així doncs, la capçalera d'inici és senzilla, sense estridències ni grans edicions. No ho creiem necessari, per què l'estil del reportatge és més sobri, tranquil i assossegat.

En tot cas, el programa utilitzat per treballar és l'Adobe Premiere, un programa que controlem des de fa anys i ens dona resultats positius per saber introduir efectes, com diferents *fade out* en clips d'àudio. També vam dur a terme tècniques d'etalonatge com baixar l'exposició 0,4 o 0,8 en plànols molt lluminosos o jugar amb els nivells de saturació, contrast i temperatura; i millores en alguns àudios per donar-li més greus, com vam fer en les nostres narracions. Per fer els talls de *off*, vam utilitzar un micròfon propi de la marca *Blue Yeti*, amb el seu corresponent programa per a equalitzar els diferents nivells. Per a les entrevistes, amb el programa Adobe Premiere vam poder ajustar el soroll de

fons, així com reverberacions que es filtraven. Tot per aconseguir un soroll més natural i net.

En el cas de la conclusió, vam decidir gravar amb l'ajuda de Gabriel Ahís, un fotògraf i càmera professional, uns plans aeris amb dron. Com que cap dels dos autors del reportatge tenim carnet per pilotar drons, li vam consultar la seua disponibilitat per treballar amb nosaltres, baix la nostra realització i supervisió. Així doncs, el recurs del dron que s'ha utilitzat el vam realitzar com un vol rasant allunyant-se del poble. Trau unes imatges a ull de pardal poc vistes de Vilafamés, amb una gran qualitat d'imatge i que ens agradaven per tancar el reportatge. Les dificultats legislatives sobre els drons ens obligava a no sobrevolar la localitat, per això totes les tomes estan agafades des de lluny, però ampliades, pel fet que el material ha estat gravat en 4K i hem pogut ampliar la imatge sense que es perda qualitat.

Pel que fa al cos del reportatge, vam decidir aplicar un etalonatge en alguns clips que trencaven l'harmonia del conjunt, per fer un producte més homogeni i cohesionat sense estridències visuals més enllà del blanc i negre obligat de moltes imatges antigues. Aquestes imatges les hem utilitzat també per fer l'abans i el després de carrers i punts estratègics del poble, tot i que en moltes ocasions estaven fetes des d'una posició vertical, gens adequada per al format actual de 16:9. La nostra idea principal de calcar la mateixa posició per després aplicar un fos a negre la vam haver de canviar, per augmentar i ajustar les mides, i ocupar millor la pantalla. El mateix cas ocorre amb alguns retalls de premsa utilitzats, que s'han hagut d'editar més que la resta de recursos perquè es puguin veure amb claredat; o amb els documents dels Plans Generals d'Ordenació Urbana, que dels anys les lletres mecanografiades havien perdut color i vam haver de rebutjar la idea d'utilitzar aquests documents, tot i que hagueren pogut ser importants.

En el nostre afany de realitzar un producte homogeni, ens pareixia adequat servir sempre la mateixa tipografia i la mateixa gamma de color per als rètols, els quals apareixen amb assiduïtat. Tant si són per presentar als entrevistats o per a altres qüestions, l'estil s'ha unificat com a marca d'autenticació del reportatge també. Tot i això, per subtitular no vam seguir aquesta unificació per no confondre l'audiència.

Només vam subtitular a Vicent Benet, pel fet que en algunes ocasions no s'entenien bé les seues paraules i expressions. Així, vam decidir subtitular seguint el llibre d'estil de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació (2017: 266), el qual afirma que “marcarem els barbarismes amb les cometes, per a destacar-ne l'ús incorrecte”. Així ho hem fet amb els talls de veu de Vicent Benet.

5. FASE D'EMISSIÓ

Una de les principals característiques d'aquest reportatge és que està realitzat en català. Al comunicar en aquesta llengua, entenem que moltes plataformes audiovisuals no estarien dispostes a emetre aquest producte. Per tant, una de les vies d'emissió televisiva serien totes aquelles cadenes pròpies de les Illes Balears, Catalunya i la Comunitat Valenciana, com TV3, IB3, À Punt, Televisió de Castelló o La Ocho TV.

Tot i que la televisió continuen sent el mitjà tradicional, a poc a poc està deixant de ser l'hegemònic, ja que les edats més joves consumeixen més continguts en xarxa i en *streaming*. Plataformes com Youtube, Facebook, o Instagram ens proporcionen vies de difondre el nostre treball sense dependre de si a una cadena televisiva li puga interessar el producte. Donen llibertat i autonomia per decidir si publicar o no, i és una de les vies més factibles per on es podria emetre el nostre reportatge.

6. VALORACIÓ FINAL

El principal problema al qual ens hem hagut d'enfrontar és a la llarga durada del procés de creació del reportatge. Cap dels dos autors hem tingut la sort de dedicar-nos professionalment a aquest apartat del periodisme, tot i que l'experiència ha sigut tan enriquidora que pensem d'orientar-nos professionalment cap a aquest sector. Començar a treballar un tema, informar-nos i documentar-nos, tindre clar quins són els punts importants sobre els quals gira tota la informació, triar les fonts adequades, parlar amb elles, buscar recursos... Ha estat un procés que, ben organitzat, no és un gran esforç. L'esforç és haver de treballar tenint clar que el producte final tardarà a eixir a la llum.

Exceptuant aquest punt psicològic, el treball del reportatge ha estat, com s'ha esmentat abans, molt enriquidor pel fet de treballar un gènere audiovisual més llarg i amb capacitat per eixir, un poc, dels cànons del periodisme més neutre i objectiu. En alguns punts, el que buscàvem era emocionar i sorprendre els espectadors, i al mateix torn informàvem. Aquesta característica ha obert la nostra imaginació en moltes ocasions, i ens ha permés jugar amb el llenguatge.

Un dels punts febles del nostre treball ha estat la incertesa de no saber, en algunes ocasions, com resumir o retallar certa informació. Ens hem adonat que en un reportatge d'aproximadament 15 minuts és molt difícil contar una història, i més quan és una història que s'obri per moltes vies i té tantes repercussions a molts nivells. El que vam estimar era contar la història fidelment, sense la necessitat d'obrir molts temes diferents sense la capacitat de tancar-los i deixar-los per l'aire. Per tant, ha estat un problema afegit que vam arreglar amb moltes hores i moltes visualitzacions de les entrevistes.

Arribades a les fonts d'informació, considerem que hem accedit a unes veus molt autoritzades per parlar sobre aquest tema. Malauradament, l'oportunitat d'entrevistar a artistes que van viure i van estar immersos en la creació del Museu ha estat una odissea. Molts d'ells han faltat, i d'alguns el contacte no hem pogut trobar-ho. Dels que sí, van declinar la nostra oferta. Aquesta manca de testimonis directes, tot i que comptem amb Manolo Marzà i Vicent Benet, també és un punt feble del nostre reportatge. Dona una visió de què va passar, però no podem arribar a saber què van sentir els artistes, per què van vindre a Vilafamés, com treballaven a Vilafamés... Qüestions que de segur donarien un to diferent del reportatge, però que també canviarien tot el significat que li hem donat ara. Serien dos productes totalment diferents.

Pel que fa als nostres punts forts, creiem que ha estat la documentació que vam preparar per a realitzar el guió. Vam buscar tants estudis com vam poder, tantes estadístiques que analitzar o tants documents que comprovar com registres d'obres oficials de l'Ajuntament de Vilafamés o Plans Generals d'Ordenació. Tot i que a l'inici no sabíem com digerir tant de volum, ara ens adonem que ens va permetre dibuixar-nos un mapa mental al cap de què va passar, i que ara només havíem de contar-ho amb imatges i paraules.

7. REFERÈNCIES

- Blasco Carracosa, J.A. (1995). *Museo Popular de Arte Contemporáneo de Vilafamés. Catálogo- Guía*. (Primera ed.). Consell Valencià de Cultura de la Generalitat Valenciana.
- Centro Internacional de Documentación Artística del MACVAC. (s. f.). *Fotografías antiguas del casco antiguo de Vilafamés* [Fotografía]. En Archivos propios del Centro Internacional de Documentación Artística del MACVAC.
- Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació - Generalitat Valenciana. (2017). *Llibre d'Estil de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació* (1.a ed.). Recuperado de <https://static.apuntmedia.es/apunt/public/content/file/original/2021/0228/10/llibre-d-estil-86bdcdb.pdf>
- Guttman, B. (2002). *El Museo de Vilafamés: un hecho insólito* (Segunda ed.). Servei de Publicacions Diputació de Castelló.

- Museu d'Art Contemporani Vicent Aguilera Cerni. (2020, junio 10). Historia. Recuperado abril de 2021, de <https://www.macvac.es/origenes/>
- Martínez, A. (s. f.). *Un museo y un pueblo. Repercusiones económicas ocasionadas por el Museo Popular de Arte Contemporáneo en Villafamés* (Primera ed.). Publicaciones del Museo Popular de Arte Contemporáneo de Villafamés.
- Museo Popular de Arte Contemporáneo de Vilafamés. (s. f.). Dossier de Prensa del Museo Popular de Arte Contemporáneo de Vilafamés: 1972–1981. (1.a ed., Vol. 1).
- Museu d'Art Contemporani Vicent Aguilera Cerni. (2020). Memoria-de-actividades-y-estadistica-de-visitas-2019. Recuperado de <https://www.macvac.es/wp-content/uploads/2020/06/Memoria-de-actividades-y-estadistica-de-visitas-2019.pdf>
- Oficina de Turisme de Vilafamés. (2016–2020). *Estadístiques atencions Oficina de Turisme de Vilafamés* [Registre anuals 2016–2020 visitants de Vilafamés].

8. RESUM EXECUTIU

The report, regardless of being an audiovisual production, has required many hours to deal with all the information that formed the amalgam of data, studies and opinions about each of the minimum components of the work. This production is not only a report that talks solely about the current situation of Vilafamés since the creation and consolidation of the Contemporary Art Museum Vicent Aguilera Cerni (from now on MACVAC by its Catalan initials), but it addresses the construction of the current personality of Vilafamés. It is a coverage that aims to understand how a town of barely 2,000 inhabitants, linked to the traditional primary sector, became a cultural epicentre with influence both in Spain and in the world, capable of hosting the 1st International Meeting of Art Critics.

This transformation is clearly related to the creation of the Popular Museum of Contemporary Art in 1972, despite the fact that the cultural project had already begun to take shape some years before. The promoter of such a museum was Vicente Aguilera Cerni, a pioneering cultural critic and one of the great figures of Spanish art criticism. A man who saw in Vilafamés a perfect opportunity of turning the town into a cultural centre that would radiate artistic feelings and attract tourism. Thus, the focus of the report is not so much on describing what Vilafamés is, but rather how Vilafamés has become what it is today.

Keeping this in mind, the first step we took was to catch a whiff of all the information we could find in the pre-production stage. The MACVAC has its own department that manages the entity: the CIDA (for its initials in Spanish, International Centre for Artistic Documentation), from where we borrowed doctoral theses, catalogues, reports, studies and old photographs that could help us contextualise the previous years. From all this information, we knew, more or less, what the main elements of the history and the process were, what people and events marked the evolution of the Museum. For example, in 1974 the first General Urban Development Plans were drawn up in Vilafamés, architectural and heritage studies that designed the formal characteristics that the new houses or the reconstructions of the existing ones should have. While we were unaware of these Development Plans, the information was obtained from the CIDA, and we decided to add this information as an important topic in the audiovisual work. As

for the choice of interviews and sources of information, it should be noted that we did not only talk to the sources on the day of the interview. We spoke at length with Xavier Allepuz, historian of Vilafamés; Vicente Benet, ex-mayor of Vilafamés; and Manolo Marzà, the first employee of the Museum. All of them provide us with enormous amounts of information even prior to the interview. In fact, a large part of the production process involved choosing which information we should keep and which we should dismiss among so many statements or journalistic threads/focuses to pull from.

Turning to the already mentioned pre-production process, it must be noted that the technical capabilities we had were somewhat limited, as we were only two and had to work on every process in this paper. Thus, we agreed to use two cameras to carry out the report and to provide a variety of shots for the different interviews. It should be noted that, although we considered doing the interviews indoors, we decided to do them in outdoor spaces that would give evidence of the urban landscape of Vilafamés. With the exception of Vicente Benet, who is 96 years old and has reduced mobility, and Abel Ibáñez, due to inclement weather, the rest of the interviews were conducted outdoors.

Another noteworthy point is the way we decided to organise the workdays. Instead of doing the report on individual, separate days, we decided to spend 2-3 days together and work intensively during that period of time. In the first stage, we combined the interviews with Vicente Benet and Manolo Marzà into two consecutive days, and we spent the remaining time on recording cover shots and writing the literary script. In our second meeting, we conducted the interviews with Jose Pons, Rosalia Torrent and Xavier Allepuz in 3 consecutive days, in addition to taking resource shots; and the third batch was exclusively for recording Abel Ibáñez, and also taking some cover shots of tourists visiting the town of Vilafamés.

Although we were able to cover the different interviews on consecutive days, the planning differed, due to the impossibility of meeting Xavier Allepuz on a single day. Despite this, we managed to organise the agenda in order to spend our work and material lending time in a better way. In addition, a relevant fact is that we declined to interview a source, having already contacted her. The focus we were giving to the audiovisual work did not fit with the testimony of Amparo

Domínguez, daughter of a painter with great social relevance in the village. In fact, our main idea was to contact two artists who still live in the village: Mirando d'Amico and Agustín de Celis, but we were unable to reach an agreement with them as they lived in Madrid and were reluctant to give us an interview.

The pre-production stage was, perhaps, the most difficult due to the aforementioned complexity of the material involved, its volume and the formal characteristics of the report, which had to last less than 16 minutes and more than 14. Thus, the approach chosen in said stage is linked to the idea that the museum of contemporary art is the socio-economic engine of Vilafamés and the cornerstone of the town. Furthermore, a mentality based on the architectural and patrimonial respect for the old town, based also on the drafting of the 1974 General Urban Development Plans, is built. In other words, the approach we want to show is the direct relationship between what happened years ago in order to fully understand what is happening nowadays.

For this, the structure of the report is quite simple: firstly an introduction based on how it is nowadays and we expose in a brief way the current state of Vilafamés, to quickly make a retrospective of the late 60s when Aguilera Cerni, promoter and founder of the MACVAC, arrived to Vilafamés. From this point, we go through the process of construction and consolidation of the Museum and how it triggered the reconstruction of the old town that gives it its characteristic and beautiful nuance. Once everything related to the museum has been dealt with, we come back to the tourist phenomenon that Vilafamés is experiencing nowadays, analysing then its problems and characteristics, which are, in turn, consequences (whether good or bad) directly related to everything explained previously in the report.

To support the script, we rely on studies and statistics that we cite in the report itself, although there is more material that has influenced the paper but is not directly quoted. In terms of what has been cited, we refer to a study carried out in 1980 on the economic and social repercussions of the Museum on the town. Named *Un Museo y un Pueblo* ('A Museum and a People'), it was carried out by the economist Aurelio Martínez and provides very relevant data such as the inflation of the price of houses, of the square metre, or various failures in the museum's strategies that endangered its status as an economic engine and left it as an outdated project. In addition, we also asked MACVAC for information

regarding the number of people visiting the museum over the years and they enclosed the information we provided in the report. In the same way, we asked the Vilafamés Tourist Office for specific numbers of people visiting Vilafamés, providing only the number of people visiting the Tourist Office, but not the total number of visitors arriving in the town. As far as unquoted material is concerned, Beatriz Guttman's doctoral thesis "El Museo de Vilafamés: un hecho insólito" has served as inspiration and even as a resource at times when we lost the focus of the report.

Once we had all the material ready to edit, post-production was the finishing touch to the report, mainly to have a clear result after so much time working on it. In terms of resources, we chose the song Lemon Tree by the band Fool's Garden as the soundtrack, and we prepared a visual resource based on making the same shot that we found in old pictures, trying to recreate them within the current state of the buildings. In this way, we wanted to highlight the evolution of the beauty of the buildings and of the whole old complex.

To sum up, we think it is important to try and discern the difficult moments, such as deciding whether some information is useful or not. Therefore, in our eagerness to expose a sequence of facts, we have also wanted to pay a tribute to great figures of art such as Aguilera Cerni, a key figure in the evolution of Vilafamés and without whom, perhaps, the town of Vilafamés would not be what it is today. However, as Rosalia Torrent states, "we cannot make science fiction".

9. ANNEXOS

- a. Pla de reproducció**
- b. Guió definitiu**

PLA DE PREPRODUCCIÓ

Data estimada	Localització	Fonts / entrevistes concertades	Gravació recursos	Equip de treball	Material tècnic necessari	Permisos necessaris	Observacions	Hores de treball necessàries
9 de març	Vilafamés.	-	Gravarem recursos dels carrers del poble, així com reproduïrem el “després” de les fotos antigues que ja tenim.	Alejandro Olivares i Alex Falomir.	Una càmera de vídeo. Dues bateries per la càmera. Un trípode.	Cap.		3 hores.
10 de març	Vilafamés	Vicent Benet , exalcalde de Vilafamés. Manolo Marzà , extreballador del museu i gran coneixedor de la història de Vilafamés.	Gravació de les entrevistes: A Benet, a sa casa. A Marzà, als carrers emblemàtics de Vilafamés com l'Església, el Museu, l'Ajuntament o el casc antic en general.	Alejandro Olivares i Alex Falomir.	Dues càmeres. Dues bateries per la càmera. Dos trípodes. Un micro de corbata + piles. Un panel LED. Bateria per al panel LED	Els que ens donen ells mateixa per gravar-los.	A Vicent Benet li farem l'entrevista a la seua casa. Amb Manolo Marzà farem un 'tour' on ell ens anirà explicant el poble i nosaltres el gravarem. Les preguntes li les farem davant l'edifici del museu.	5 hores.

							També cal destacar que utilitzarem retalls de premsa de l'època, per il·lustrar allò que ens puguem contar. Ja tenim 6-7 retalls seleccionats.	
13 de març	Vilafamés	<p>Xavier Allepuz, arqueòleg i historiador de Vilafamés.</p> <p>Sempre que siga possible, gravar l'hipotètic cas de turistes visitant la localitat.</p>	Utilitzarem recursos ja gravats. A més, també utilitzarem la informació extreta de: 1) Plans Generals d'Ordenació urbana; i 2) Llicències d'obres extretes dels anys 70.	Alejandro Olivares i Alex Falomir.	<p>Dues càmeres.</p> <p>Dues bateries per la càmera.</p> <p>Dos trípodes.</p> <p>Un micro de corbata + piles.</p> <p>Un panel LED.</p> <p>Bateria per al panel LED</p>	Els que ens donen ells mateixa per gravar-los.	<p>Destacar que els recursos informatius seran insertats al documental mitjançant infografies. Els recursos ja gravats del 9 de març també aniran relacionats.</p> <p>Sempre que siga possible, gravar l'hipotètic cas de turistes visitant la localitat.</p>	1 hora.
19-20 de març	<p>Museu de Vilafamés, per gravar Rosalia Torrent.</p> <p>Per les demás fonts, als carrers de Vilafamés.</p>	<p>Rosalia Torrent, directora del MACVAC.</p> <p>Abel Ibáñez, alcalde de Vilafamés i coneixedor del</p>	Tots els recursos que puguem gravar de l'interior del museu. Així com dels personatges que entrevistem.	Alejandro Olivares i Alex Falomir.	<p>Dues càmeres.</p> <p>Dues bateries per la càmera.</p> <p>Dos trípodes.</p> <p>Un micro de corbata + piles.</p>	Ei MACVAC ens dona permís per gravar part de l'interior.		6 hores.

		<p>producte turístic actual de Vilafamés</p> <p>José Pons, exalcalde de Vilafamés i promotor de l'estratègia turística massiva</p>			<p>Un panel LED.</p> <p>Bateria per al panel LED</p>			
26-27 de març	Estudi del pintor Progreso.	Amparo Dominguez, filla del pintor Progreso, una de les grans personalitats artístiques relacionades amb el Museu.	Gravació de l'interior de l'estudi i possibles documents que ens pugui deixar.	Alejandro Olivares i Alex Falomir.	<p>Dues càmeres.</p> <p>Dues bateries per la càmera.</p> <p>Dos trípodes.</p> <p>Un micro de corbata + piles.</p> <p>Un panel LED.</p> <p>Bateria per al panel LED</p>	El que ella ens pugui donar.	Aquesta font pot perillar degut al delicat estat de salut d'Amparo. Segons com pugui evolucionar, ens comenta que pot declinar l'oferta de participar al reportatge.	2 hores.

GUIÓ DEFINITIU

Títol: Vilafamés a través dels ulls del MACVAC					
Seqüència	Contingut	Minutat	Observacions	Data muntatge	Temps muntatge
SECUENCIA INICI.	<p>1. Plans de Vilafamés plens de gent. 20”</p> <p>VEU EN OFF: “El 17 de Març de 2015, Vilafamés entraba en la selecta xarxa de Pobles Més Bonics d'Espanya, una associació que aglutina els pobles espanyols amb més atributs turístics per a promocionarlos i atraure més visitants, aquesta fita donava a Vilafamés una espenta fonamental per a les expectatives turístiques de la localitat. En 2016 van visitar la localitat unes 10.000 persones, dos anys després 20.000, i el 2020, any de la pandèmia, unes 15.000 persones segons dades de l'oficina de turisme de Vilafamés. Tot i que les xifres marquen una evolució, l'espectre total de turisme</p>	<p>20”</p> <p>54”</p>	<p>Inici de música Cançó: <u>Fool's Garden - Lemon Tree</u></p> <p>Disminueix el volum quedant-se la cançó de fons</p>	Primera setmana de Maig	Indefinit

	<p>acollit és impossible de comptabilitzar” 34”</p> <p>VEU EN OFF: “El producte turístic que ven Vilafamés es basa en el seu casc antic d’argila roja i carrers serpentejants, a mig camí entre Castelló i el cim Penyagolosa. Avui en dia, el casc antic de Vilafamés es caracteritza per les massificacion, la proliferació d’allotjaments rurals, els serveis ofegats en bars i restaurants, i la poca població que habita les cases. La realitat que es viu ara és l’última pedra d’una piràmide que va començar a edificar-se amb la creació del Museu d’Art Contemporani de Vilafamés, la idea futurista que Vicent Aguilera Cerni, una eminència de la crítica artística a Espanya, va tindre a finals dels anys 60.” 31”</p>	1:25”			
--	---	--------------	--	--	--

<p>SECUENCIA 2. EL MUSEU</p>	<p>VEU EN OFF: “El Museu Popular d’Art Contemporani de Vilafamés va ser el primer nom que Vicente Aguilera li va donar a la institució que él va fundar, tot i que avui en dia el nom fa honor al crític d’art. Vicent Aguilera, entre altres càrrecs, va presidir la Associació espanyola de Crítics d’Art,fou membre del Consell Valencià de Cultura, i va guanyar importants premis com el de la Crítica Internacional de la Bienal de Venecia. La seua historia comença a Vilafamés amb el seu oncle Francisco Cerni, que era mestre al poble. Ell mateix va aconsellar a Vicent Bentet, l’alcalde d’aquel moment que convidara al seu nebot a visitar la localitat. Aguilera, de la mà de Benet, comença el seu idili amb Vilafamés. 45”</p> <p>TALL DE VICENTE BENET : “Jo no coneixie a Don Vicente Aguilera ni la família ni res. Li vaig tocar i li vaig dir: Don Vicente, ací hi ha un tio de vosté que m’havie indicat que li invitara a vindre a Vilafamés perquè li agradaria” 34”</p> <p>VEU EN OFF: “Vicent Aguilera va dinar amb Vicent Benet un diumenge del 1968 a un mas de Vilafamés. Aquell mateix dia, Aguilera va veure el palau del Batlle per</p>	<p>2:10”</p> <p>1:28”</p> <p>2:32”</p> <p>2:46”</p> <p>2:57”</p> <p>3:14”</p>		<p>Primera setmana de Maig</p>	
------------------------------	---	---	--	--------------------------------	--

	<p>primera vegada, una construcció del segle XV que seria el futur emplaçament del museu d'art" 14"</p> <p>TALL DE VICENTE BENET : "Llegamos allí y empezó a mirar el edificio, hizo unos gestos y dijo: 'esto no puede estar así'. 11"</p> <p>VEU EN OFF: "La construcció del Museu d'Art Contemporani de Vilafamés va consolidar el 18 d'agost del 1972, amb l'inauguració oficial al Palau del Batlle. Tot i això, el llegat artístic va començar tres anys enrere, amb les primeres exposicions d'art al Museu del vi de Vilafamés" 17"</p> <p>TALL DE XAVIER ALLEPUZ: "Podem considerar que per la dècada dels 60 hi ha una sèrie d'iniciatives a nivell municipal per a fomentar el que és el turisme. Evidentment, el Museu d'Art Contemporani no és la primera iniciativa que es fa per part de l'Ajuntament, sinó que la primera que hi ha és la creació del Museu del Vi." 16"</p> <p>MANOLO MARZÀ: "Degut a l'èxit que va tindre, es va pensar en fer més exposicions i Aguilera va dir: "tendremos</p>	<p>3:30"</p> <p>3:42"</p> <p>4:17"</p> <p>4:31"</p> <p>4:56"</p> <p>5:24"</p>			
--	--	---	--	--	--

	<p>que hacer un museo, que esto funciona” 12”</p> <p>TALL DE XAVIER ALLEPUZ: “Vicent Benet, en eixe moment era diputat de Cultura, i inicia conversacions en Diputació per a possibilitar l’adquisició per part de Diputació, per què l’Ajuntament no tenia disponibilitat financera per adquirir cap immoble, per a que adquiriren el Palau del Batlle i poder ubicar en ell el Museu. És un projecte que va cristal·litzar: la part ideològica era més de la ma de Vicent Aguilera, però la plasmació a la realitat, evidentment, és obra de Vicent Benet.” 34”</p> <p>TALL DE VICENTE BENET: “La casa va costar 4 milions i mig de ficar-la al dia. Techo canviat, piso canviat...” 14 ”</p> <p>VEU EN OFF: “Vicent Benet va aconseguir que la Diputació de Castelló comprara la casa i la restaurara. La institució del Museu s’encarregaria del seu manteniment, i Vicent Aguilera d’omplir totes les sales. A partir de la seua influència com a reputat crític d’art, Aguilera va cridar a tot un cercle d’artistes que el van acompanyar en el projecte. Fins al punt, de crear una colònia</p>	<p>5:47”</p> <p>6:27”</p> <p>6:40”</p> <p>6:56”</p>			
--	---	---	--	--	--

	<p>d'artistes al casc antic que va espentar la projecció d'un dels primers museus espanyols dedicats a l'art contemporani” 25”</p> <p>TALL DE MANOLO MARZÀ: “Les cases es van quedar deshabitades. Lo que eren cases, per que una gran majoria eren solars. Durant alguns anys van estar descuidades. Aleshores es venien les cases. A l'aparèixer el museu es van començar a vendre les cases als artistes” 28”</p> <p>XAVIER ALLEPUZ: “Evidentment, el projecte de creació del Museu no anava vinculat únicament a la creació d'un Museu, sinó que era un projecte molt més ampli. De fet, en els Estatuts Inicials podem veure que Vicent Aguilera establí que per a poder tindre obra exposada en el Museu era condició que es residira en Vilafamés.” 23”</p> <p>ROSALÍA TORRENT: “Una serie de artistas que llegaron a comprarse unas 70 casas en un casco tan antiguo. Casas además recuperadas por artistas, que tienen un sentido más especial de cómo</p>	<p>7:23”</p> <p>7:37”</p>			
--	---	---	--	--	--

	<p>rehabilitar con todo el respeto. Entonces, eso, contribuyó a dinamizar el pueblo. Yo no sé qué hubiera pasado si no hubieran venido. No podemos hacer historia-ficción, pero desde luego lo que ocurrió fue que no se hundieron las casas. Que en el momento en el que muchas de ellas estaban en un estado muy lamentable, sin embargo fueron recuperadas.” 40”</p> <p>XAVIER ALLEPUZ: “Evidentment, tot això va comportar que el Museu en eixos primers moments fora el motor de desenvolupament tant del conjunt històric com a nivell socioeconòmic” 13”</p> <p>VEU EN OFF: “Un estudi fet al 1980 sobre les repercussions econòmiques del Museu deixava xifres com que en 1971 els solars es venien per 10 o 15 mil pessetes, i a finals dels 70 es va multiplicar per 8 el seu preu, o que tan ferrers, fusters i obrers no donaven abast amb totes les obres.” 16”</p> <p>XAVIER ALLEPUZ: “Era una gent que venia i tenia un nivell cultural i el que pretenien era recuperar al màxim allò que hi havia, no l'utilització de tècniques que en eixe moment s'estaven utilitzant en construcció. Sinó, el que van fer va ser</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>restaurar mantenint tècniques constructives tradicionals i la utilització de materials tradicionals, la qual cosa va fer que realment el conjunt històric es reflecteix d'aquella època" 27"</p> <p>TALL MANOLO MARZÀ: "Va hi haver cases que les restauraven però hi ha que les van acabar de solar i les van fer noves. De ahí ve que hi havie una construcció que ere més tipo restauració que construcció." 14"</p>				
--	---	--	--	--	--

<p>SECUENCIA 3. PLANS GENERALS D'ORDENACIÓ URBANA I EVOLUCIÓ DEL MUSEU</p>	<p>VEU EN OFF: “L'Ajuntament de Vilafamés va crear, en 1974, el primer Pla General d'Ordenació Urbana, que delimitava les actuacions que es podien fer a les noves construccions o a les recuperacions d'edificis. Aquest pas va permetre dibuixar com es volia reconstruir Vilafamés, i quina imatge es volia donar al casc antic”. 17”</p> <p>TALL VICENTE BENET: “Més que no poder construir, obligant-los a construir dins de les normes que marcaven entones els projectes. 9”</p> <p>TALL XAVIER ALLEPUZ: “De fet, la creació del Museu no va crear només un museu d'art contemporani i ahí s'acabe la historia. Sino que potencie la reactivació de lo que és el conjunt històric i intente potenciar la vinculació de l'art contemporani, que en eixos moments a nivell social per a Vilafamés és inentendible, el que intente és apropar l'art contemporani la població.” 32”</p> <p>TALL ROSALÍA TORRENT: “El museo, en principio, se llamaba popular. Museo popular de arte contemporáneo. Luego ya, ha adoptado el nombre de su creador.</p>	<p>7:54</p> <p>8:03”</p> <p>8:35”</p> <p>9:17”</p>		<p>Primera setmana de Maig</p>	
--	---	--	--	--------------------------------	--

	<p>En cualquier caso, la palabra popular, la palabra que sea para todo el mundo, eso todavía está aquí, está presente. Ese espíritu de un museo para todos y para todas, ese espíritu todavía queda hoy y hace que los artistas, de talla internacional, quieran estar en un museo que no compra obra. Que la obra es donada o cedida por los artistas, pero que efectivamente, no tenemos ningún problema en que artistas de todo el mundo quieran estar con nosotros.” 42”</p> <p>VEU EN OFF: “El projecte d’Aguilera toca la seua màxima esplendor el 1980 quan Vilafamés acull el Primer Encontre Internacional de la Crítica d’Art, un fet insòlit que copa notícies per les 100 obres de Miró que van compondre l’encontre. El Museu de Vilafamés, que s’hi havia mantingut entre les 12 i 14 mil visites anuals, va rebre, en 1980 i 1981, 21 mil visitants.” 22”</p> <p>MANOLO MARZÀ: “Allò va tindre una repercussió internacional molt gran, per que el Museu havia fet algunes exposicions, però 100 obres de Miró no.” 9”</p>	<p>9:39”</p> <p>9:48”</p> <p>10:05”</p>			
--	--	--	--	--	--

	XAVIER ALLEPUZ: “És veritat que la creació del Museu d’Art Contemporani i tot el projecte que hi havia al seu voltant, podem dir que posa a Vilafamés en el mapa a nivell nacional i es converteix en el principal motor d’atracció turística per al poble”. 17”				
--	--	--	--	--	--

<p>SECUENCIA 4. MUSEU I ACTUALITAT</p>	<p>VEU EN OFF: “Avui en dia, el Museu d’Art Contemporani Vicent Aguilera Cerni és l’epicentre actiu del turisme a Vilafamés, i compta amb 29 sales diferents i prop de 700 obres. En 2015, 7 mil persones visitaren el MACVAC. En 2017 en foren 11 mil. I en 2019, 13 mil, confirmant l’evolució constant del projecte, que també compta amb exposicions fora del Museu. Un imán cultural fidel als seus principis fundacionals, que no només va encetar el fenomen turístic de Vilafamés. També el manté.” 30”</p> <p>ROSALÍA TORRENT: “Lo que es el espíritu del museo, hemos querido conservarlo. Un museo abierto. Un museo donde los artistas tengan un protagonismo especial. Un museo diferente. Un museo donde se hagan exposiciones temporales 28”</p> <p>JOSE PONS: “Es va fer el museu, van vindre els artistes i es va reconstruir tot el casc antic amb les cases. A partir d’eixe moment, quan tu tens tot eixe potencial, lo que no haguere tingut que fer mai Vilafamés és perdre eixe encant turístic. Des de que Vicente Benet deixe de ser alcalde fins avui haguere tingut que ser</p>	<p>10:35”</p> <p>10:48”</p> <p>11:10”</p> <p>11:31”</p>		<p>Primera setmana de Maig</p>	
--	---	---	--	--------------------------------	--

	<p>sempre una prioritat potenciar el turisme i la cultura de Vilafamés sempre.” 24”</p> <p>ABEL IBÁÑEZ: “Vilafamés ara mateix ja és molt conegut, però ens tocarà treballar un poc més el tema aquest de que segueix un turisme més sostenible i vincular-ho a lo que és la cultura, a l'esport de natura, i per això estem acondicionant diferents edificis del municipi per a donar eixe tipus de servei.” 21”</p> <p>VEU EN OFF: “Les visites a Vilafamés han obert vies de desenvolupament econòmic com l'augment de clientela als bars i restaurants i nous allotjaments rurals. Aquestes idees se sustenten d'un casc antic afamat, però buit d'artistes i de gent local” 10”</p> <p>XAVIER ALLEPUZ: “Els fills d'eixes persones ja no van tindre la vinculació que ells tenien en Vilafamés, i els nets, tot i que alguns estan tornant a rehabilitar cases. Però a mesura que la població d'eixos anys 70 que va comprar cases ha anat envellint i la presència en Vilafamés és molt menor.” 23”</p> <p>JOSÉ PONS : “Viure en el casc antic de Vilafamés te les seues incomoditats.</p>	<p>11:43”</p> <p>12:06</p> <p>12:20”</p> <p>12:31”</p> <p>12:54”</p>			
--	---	---	--	--	--

	<p>Entonces hi ha gent que prefereix tindre la casa per al cap de setmana i després anar i viure a Castelló o a València. O com molta gent de Vilafamés que viu en la part baixa del municipi”. 14”</p> <p>XAVIER ALLEPUZ: “De tal manera que, efectivament, el conjunt històric hui, de residents continus, a lo millor hi haurà un 10% o 20% de població en les cases.” 10”</p> <p>VEU EN OFF: “Les massificacions del casc antic de Vilafamés en dies i festius puntuals ha posat en dubte el model turístic que es vol per al poble. La proliferació d’allotjaments rurals permet allotjar a la gent més dies, i amb més incidència econòmica sobre el poble. El Museu d’Art Contemporani Vicent Aguilera Cerni actua, en aquest cas, com l’atracció principal d’aquest model més sostenible basat en el respecte a la cultura i el patrimoni” 23”</p> <p>ABEL IBÁÑEZ : “Sempre que hi ha massificació hi ha crispació. I encara que la gent ve, al final a la gent no li agrada eixe tipus de turisme. És una demanda social que canviem la imatge de què és el turisme en Vilafamés i que no segue un turisme pues de massificació que</p>	<p>13:12”</p> <p>13:30”</p> <p>13:39”</p>	<p>Inici d’acompanyament de la cançó final, de fons. Cançó: Supertramp - Goodbye Stranger</p>		
--	--	--	---	--	--

	<p>realmente Vilafamés no és un poble per a eixe tipus de turisme”. 18”</p> <p>ROSALÍA TORRENT: “Si, el turismo cultural existe, pero a mi me gusta también esas personas que vienen a ver el pueblo y se encuentran con el museo. Porque descubren algo. Yo no he conocido jamás a una persona que aún no siendo conocedora del arte salga del museo sin algo más, no?” 18”</p> <p>JOSÉ PONS : “Dins del casc antic tens una joia, i lo que tens que procurar és que eixa joia estigue activa, estigue viva, i que vage portant-te públic. Això es fonamental” 9”</p>				
--	---	--	--	--	--

SECUÈNCIA TANCAMENT.	5.	<p>VEU EN OFF FINAL: “Als primers estatuts del Museu que Aguilera va signar, no només es parlava de la creació d’un Museu Popular. D’un Museu on els artistes tenen veu i vot. El somni futurista que Aguilera anhelava construïa un poble al voltant de la cultura. Recuperava el patrimoni, l’autenticitat del casc antic de Vilafamés. I proporcionava, a la gent local, noves formes de viure, d’entendre el món. El somni d’Aguilera compleix, en 2022, 50 anys. Mig segle d’artistes que han vingut i han marxat, però que han deixat petjades artístiques com a llegat d’un poble. Un poble, Vilafamés, que ha heretat la creació més singular d’un gran geni de la crítica artística: el Museu d’Art Contemporani de Vicent Aguilera Cerni”. 42”</p> <p>CREDITS. 36”</p>	<p>14:21”</p> <p>14:57</p>		Primera setmana de Maig	
-------------------------	----	---	-----------------------------------	--	-------------------------	--